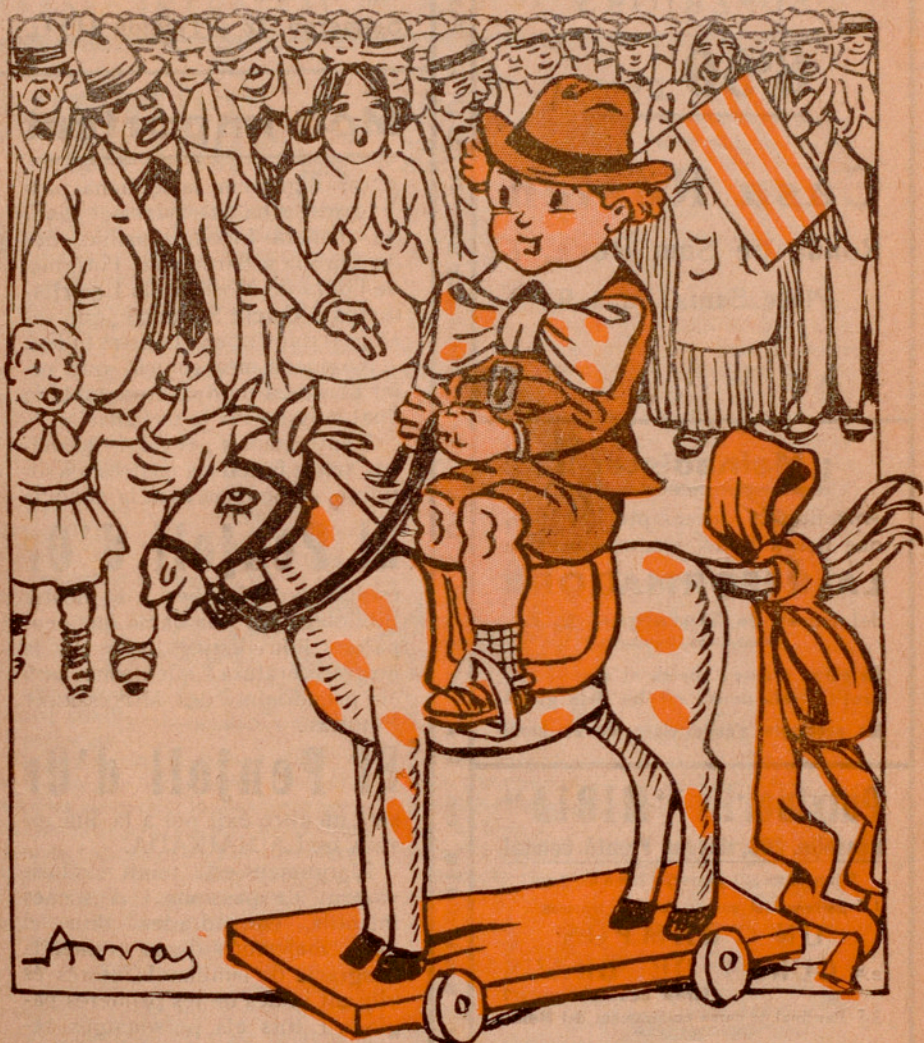

EN EL FULLETÍ: PRIMER PLEC
DE LA EMOCIONANT NOVEL·LA

EL PENJOLL D'OR

LA MAINADA

Barcelona, 19 gener 1923 • Preu: 15 cts. • Any III - Número 85

El nen del senyor Riudoms,
"cavaller" d'ençà dels Reis,
anant a donà els Tres Tombs.

COL·LEGIALS

CAPES
IMPERMEABLES
SUPERIORS

8'50 ptes.

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

Plaça Santa Anna, 9

BARCELONA

!! Mainadistes !!

Aprofiteu el descompte del 10 %
que fins a fi del vinent febrer fa

LA REFORMADORA

del carrer de Trafalgar, 9, 1.^a
(Tocant Plaça Urquinaona)

Es giren trajes i abrics al revés i s'a-
profita pels nens la roba dels grans

Els encàrrecs s'enllesteixen en 24 hores

Putxinel·lis "MIRIA"

Rosselló, 206, davant Frontó Comtal

Diumenge, 21 gener, a les 5 en punt

1.ª Estrena del sàinet de gran gatzara

UN TRAMPÓS

2.ª **CURSA DE BRAUS**

; Gran aconeteixement!

3.ª Per final de cursa enlairament del Bom-
ba "MIRIA"

Passatemps, Ball, Dimoni i Tururat

Entrada i seient: UNA PESSETA

Per anuncis en LA MAINADA • Propaganda KIBO • Portolà, I (S. G.)

Ço millor per als cabells

**TONIC RIÇADOR
RICHARTE III**

Dipòsit i venda:

Salmeron, 72 - Telèfon 249 G.

Molt important

COM diguérem la setmana pas-
sada, s'ha extraviat pel camí,
de manera incomprensible, des
de Girona a Barcelona, l'original
de l'obra de Mossèn Pla **Les His-
tòries d'Oncle Scrooge**, que ve-
niem publicant en el nostre fulletí.

No queda més solució que re-
fer l'original perdut, cosa amb la
qual mossèn Pla ja treballa.

Mentrestant, i per tal de no dei-
xar sense fulletí als nostres afavo-
ridors, comencem avui la novel·la

El Penjoll d'Or

escrita expofes per a la nostra
Biblioteca per una dama que ocu-
pa un lloc distingidíssim en la
nostra literatura i que firma amb
el pseudònim de MONTSERRAT
PUIGMAL.

El Penjoll d'Or

serà un altre èxit per a la BIBLI-
OTECA DE LA MAINADA.

L'argument està teixit exclusi-
vament de passions i d'escenes
infantils, enquadrades dins el
marc majestuós d'una tremenda
desgràcia de família. L'interès és
vibrant ja des de les primeres pà-
gines i tots els personatges re-
velen la mà d'un mestre en l'art
de la novel·la.

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

Redacció: Vich, 16
 Administració: Via La-
 ietana, 42. entressol
 Telèf. 342 S. P.
 Sucursal per a subscrip-
 cions: Bonsuccés, 4

Preus de subscripció anual: } Catalunya, 7'50 ptes.
 } Estranger, 13
 Número solt: 15 cèntims
 A través, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts

Surt cada divendres

LA MAINADA

SETMANARI IL·LUSTRAT DELS INFANTS DE CATALUNYA

DE VUIT EN VUIT

Des les escasses romanalles que res-
 ten de les tradicions dels antics
 gremis catalans, sobresurt la fes-
 ta, escaienta i joiosa, dels Tres
 Tombs. La simpàtica gent que mena carro
 o carruatge és, potser, la que conserva
 amb més puresa la fesomia catalana, i llàs-
 tima que llur llengatge pintoresc i animat
 porti sovint el salpebre de locucions i in-
 terjeccions damna-
 des amb raó per la
 Lliga del Bon Mot.

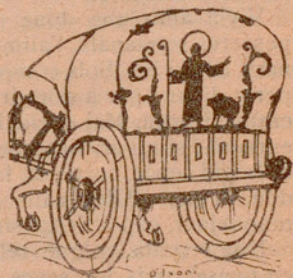
Cert és que no hi
 ha intenció do-
 lenta i el dia de Sant
 Antoni, el venerable
 abat d'altíssima bar-
 ba, somriu bonda-
 dosament i beneeix
 a persones i bès-
 ties, a les quals, mal-
 grat les llurs condi-
 cions de racionals i
 irracionals, els uneix el treball diari en
 profit de l'home. Es ben alegre i cridanera
 la lluïda tropa de cavalls luxosament agen-
 çats amb plomalls pomposos, cintes, flors
 i draperies de tots colors! Els carreters i
 cotxers, deixen el carro i el carruatge per
 a ésser genets i amb quina majestat! Abi-
 llats rigurosament de negre, amb camisa i
 ermilla d'una blancor puríssima, la flor al
 trauc i l'imprescindible cigar als llavis,
 rumbegen damunt la bèstia engarlandada,
 bo i resolent un problema d'equilibri en
 aguantar dret el capell de copa damunt la
 testa com aquell qui, muntat a cavall, por-
 tés un vas d'aigua sense vessar-ne gota.
 Al davant de l'alegre i vistós seguici, se-

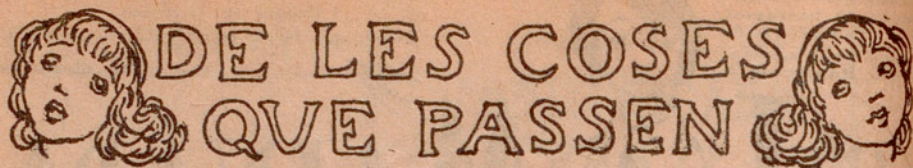
nyoreja el majoral, ostentant la bandera
 gremial i acompanyat de dos acòlits que
 aguanten els cordons, i tots plegats, al so
 d'una airosa música, després de rebre la
 benedicció que els és atorgada, volten per
 tres vegades l'Església en senyal de festa,
 i per això d'aquesta cerimònia se'n diu els
Tres Tombs.

Els vells gremis professionals, que cons-
 tituïen com una gran família i als quals
 es deia el perfeccionament dels treballs
 dels diversos oficis, que és l'executòria de
 civilitat de l'antiga Catalunya, ara ja han
 desaparegut quasi del tot, i, els pocs que
 resten, van perdent de mica en mica la
 llur personalitat característica. Abans, la
 festa que els cotxers i carreters celebren
 per Sant Antoni, la feien els altres gremis
 en la diada pa-
 tronat de quiscun
 d'ells i de faiso dis-
 tinta, és clar, però
 adequada al caràc-
 ter de cada institu-
 ció i tots rivalitza-
 ven en celebrar-la
 amb més fastuositat
 i llum. Cada cosa

pel seu temps; però caldria desitjar que la
 nova Catalunya que es va formant, pren-
 gués de l'antigor les virtuts de companyo-
 nia i bona
 germanor
 que floria en
 els gremis,
 les quals
 ajuntaven
 amorosa-
 ment als
 agremiats en
 festes, planys
 joies i dis-
 sorts.

X.

DE LES COSES QUE PASSEN

« E L D E V O T »

A una gentil palafrugellenc

Li deien *el Devot*. Per què l'hi deien? Perquè cada jorn, sense mancar-hi mai, en tocar el campaner l'oració matinal, entrava a l'església per a no moure's d'allí fins a migjorn.

Sa minsa figura a voltes ni es distingia en la foscor del temple, i allà, en un recó, arraulit, anava pregant, pregant a Déu, enlairant la seva blanca animeta cap al Cel, vers l'infinit...

Era deforme, mes tot el qué son cos tenia de lletjor, ho tenia son esperit de beutat. Era bo com el pa. Mai ni una queixa, ni tan sols la més petita, havia sortit de sos llavis. Quan algun xicot dolent el maltractava despietosament, solament una llàgrima li baixava silenciosa cara avall, i a voltes, girant-se amb un trist somris en els llavis, encara tremolosos pel plor contingut, renyava amorosament al mal noi. A voltes aconseguia convèncer-lo, mes de vegades encara rebia algun altre cop.

Tot son pler consistia en resar, en enlairar la seva blanca ànima cap al Cel. Mai anava a jugar; totes les hores d'esplai les passava en el temple del Senyor, sotmès a l'oració. I sempre en el mateix recó, sempre entrant i sortint a la mateixa hora.

Vivia amb una dona que, per unes pessetes setmanals, l'alimentava i li donava casa i llit. Sols compareixia a casa per a dinar i per a dormir. Saludava en entrar, i prou. Mai obria la boca per a enraonar si no era interpellat, i, acabat el frugal repàs, sortia de la rònega casa, donava un: « Adéu-siau » i marxava, tot ranquejant, cap a l'església.

Una vegada volgué rebel·larse, mes, en pensar amb les seves xacres i que

tenia un gep que encara feia més grotesca sa figura, cedi i callà.

Era una tarda d'agost. Transitava ell lentament per un carrer, quan trobà mitja dotzena de dones que enraonaven. Passà per davant d'elles, saludant amb un: « Déu vos guard » humil, que fou contestat amb un: « Adéu », un xic burleta. I encara no havia donat quinze passes, sentí: « — Per ço que hi fa en aquest món, més li valdria morir-se ». Ell no contestà paraula i continuà son camí, plorant silenciosament, amb l'ànima llatzerada.

La seva trista vida anava transcorrent sempre així.

Quan era festa assenyalada, es posava un trajo de vellut negre i una gorra negra també. Aquell dia, a la tarda, se n'anava a passejar una estona pels voltants d'una coma que hi havia prop del poble, per a contemplar amb delit la Natura, que s'estenia a son entorn. Quasi sempre, a mitja tarda, pujava al cim de la petita coma, des d'on obirava alhora el poble i sos verds contorns tan plens d'encisos.

Li plaia al pobre xicot estar-se allí, assentat en una pedra, contemplant la plana multicolor que s'estenia a sos peus i tenint a un costat el poble, amb ses teulades groguenques i son campanar d'espadany. Alguna vegada anava més lluny, a les muntanyes que tancaven la vall, i allí es sadollava amb la visió de tantes terres i de l'ingent Pireneu, que, tot borros, es veia tancant l'horitzó...

I, en caure la tarda, marxava d'aquells llocs lentament, dirigint-se cap a l'es-

glésia, com si li dolgués el deixar aquells paratges, tot dient-se:

«— Fins diumenge que ve ».

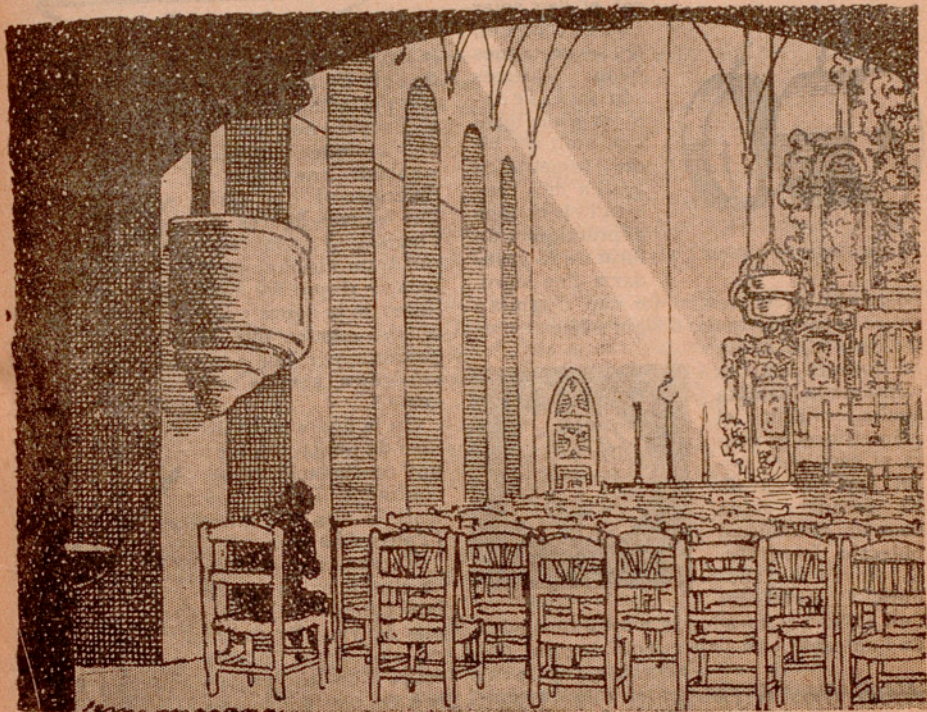
Una tarda, en acabar son passeig, entrà a la Parroquial; com de costum, es tregué els rosaris de la butxaca i començà a dir la santa oració.

La quietud i foscor del temple eren paoroses. Ell era l'únic ésser vivent que hi havia allí dins. Estava fadigat, i s'adormí...

Al cap de poc el sagristà tancà el

una dèbil claror s'hi obirava. Era la llàntia de l'altar, que romania encesa, i vers ella es dirigí *el Devot*. Però no pogué arribar-hi. Un banc entre vessat el féu caure, i son cos reboté en les llossanes fredes del sòl...

Allí el trobaren, erm i fred ja. La seva ànima blanca i innocent se'n pujà al Cel, restant sols en la terra son cos deformat.

temple. *El Devot* no va sentir el cop que donà la porta ni el girar del pany en tancar-se... I així passaren hores i hores.

En l'altar major, una llàntia cremava dèbilment. Un espetec d'ales va rompre aquella solitud, despertant a *el Devot*. Aquest va alçar-se sobresaltat, girà l'esguard i no veié res. «— Bah! — es digué, — ja és nit closa.» I marxà decidit cap a la porta. Mes, en trobar-la tançada, s'esfereí i reculà. Allà, en la foscor

Ningú l'acompanyà al fossar.

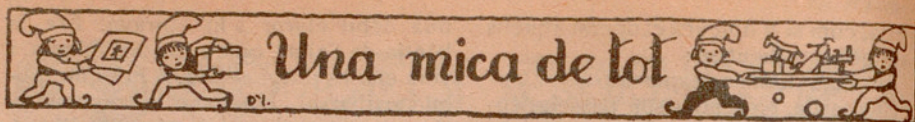
— Pel que hi feia, en aquest món, encara ha fet millor de morir-se — algú digué.

I l'enterraren en sagrat, puix havia mort amb els rosaris al dits.

Una freda creu encapçala la seva tomba, sense cap mot escrit, ni el nom tan sols.

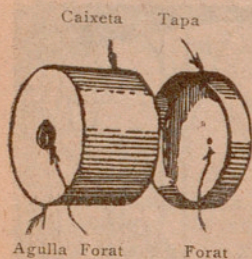
Jo crec que no l'hi sabien...

ERNEST MASCORT MARQUÉS

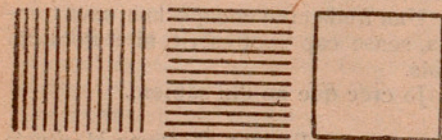
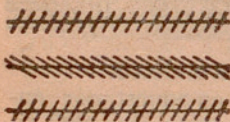
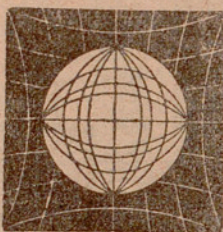

IL·LUSIONS ÒPTIQUES

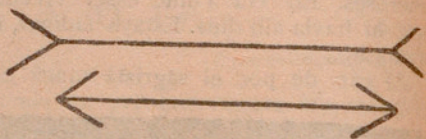
Veu's aquí una serie d'il·lusions interessants i molt poc conegudes. Un cartonet amb un petit forat al mig fet amb la punta d'un gavinet, pot esdevenir un magnífic instrument (entre parèntesi: pot servir per a mirar el disc solar i fer-se càrrec de les seves taques quan aquestes són suficientment grans, igual que amb un vidre fumat). Si agafeu una capseta i en el fons hi practiqueu un forat de la grandària d'un sigró,

posant-hi en el centre un cap d'agulla i sobre la cara oposada, o sigui sobre el centre de la tapa, hi feu un foradet amb la punta de la mateixa agulla, mirant el primer forat es veurà el cap, però posat cap per avall. El foradet actua com un diminúscul objectiu fotogràfic. Si moveu la tapa-dora i, mantenint l'ull aplicat al foradet, la moveu una mica de l'un cantó i de l'altre, bo i seguint observant el cap de l'agulla, aquesta semblarà moure's juntament amb la tapa com si estigués clavada en aquesta i no pas en el fons de la capsa. Agafeu ara solament la tapa i, a través del foradet, observeu la figura

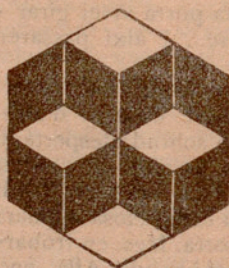
n.º 2. El cercle central us semblarà convex i, per tant, esfèric, i el fons negre, concav. Es indispensable, no obstant, que

la figura no disti més de 3 centímetres de de l'ull. En la figura 3 les línies llargues són perfectament paral·leles; però, degut a l'acció de les línies obliques, aquelles semblen convergir i divergir. ¿I qui diria que les tres figures de l'incisió 4 són tres quadrats absolutament iguals? ¿I que les dues línies de la figura 5 són iguals, mentre que la primera, per una il·lusió òptica, sembla més curta?

En la figura 6 les línies de punts semblen una continuació de les contínues, i, pel contrari, la una és a sobre i l'altra és a sota.

Encara un altre trencaclosques: és aquell ben conegut de l'última figura. ¿Es tracta de dos cubs posats sobre d'un, o d'un sobre de dos o de quatre, amb cares comunes, o de res de tot això?

ELS NOSTRES POETES

LA CANÇÓ
DE L'HIVERN
CIUTADÀ

*Canto l'Hivern que arriba, el de les llargues vetlles,
el del fred i el del vent;
canto l'Hivern que arriba, amb son seguit de festes,
com un gegant vellíssim i eternament potent.*

*Ja ha passat temorencia la tardor vacil·lant,
arrossegant vers ella mantell de fullaraca;
canto l'Hivern que arriba triomfant,
canto l'Hivern que esborrarà la taca
de la Natura, morta ja pel seu buf glaçant.*

*I veurem la planúria, adés tan verdejant
— amb la color intensa de maragdes, —
com es vesteix tota ella, al sol guspirejant,
amb la tendra blancor de les nevades.*

*Mes el fred ciutadà, ¡com llisca tot subtil
sobre els grisos carrers i el terradet altívol!
Com es filtra furient en el piset humil
i s'endinsa en les cases de posat senyorívol!*

*Es el fred hivernenc, que ens porta — bell consol! —
les festes de Nadal, intenses i joioses,
el Cap d'Any triomfant, on, si Déu vol,
començarem de nou el temps, i les sortoses
Majestats d'Orient portaran llur estol
de presents i joguines que encendran belles roses
en les galles molsudes dels infants, quan, al sol,
lluiran gaiament totes les belles coses!*

*I el fred ens reclourà en el menjador,
fullejant a l'atzar llibres amics,
i en nostre cor viurà la infantina claror
d'una bella esperança, que ens donarà neguits:
de la neu ciutadana veurem la lluisor?*

*I arribarà a la fi la gentil Candelera
que, segons plori o rigui, ens durà un averany;
serà pel març glaçada la florida primera
dels ametllers, que viuen al més lleuger engany.*

*I desfent ses gebrors en pluges — gemegant —
el fred de la ciutat morirà lentament,
i nova Primavera entonarà el seu cant,
desvetllant la Natura del trist ensopiment.*

*Canto l'Hivern que arriba, amb son seguit de festes,
i el cant és resplendent.*

*Canto l'Hivern que arriba, el de les llargues vetlles,
com plaenta esperança del nou temps somrient.*

RAFAEL TASIS I MARCA

El Ninet és un dimoni!...

; Mireu-lo com va apanyar-se,

PER A LES NENES

De nou retorno entre vosaltres, petites amigues; forçadament he hagut de restar-ne allunyada una ben llarga estona, mes he pensat sempre amb totes, amb el nostre periòdic, amb la nostra «Nuri» i amb moltes altres coses que a vosaltres es refereixen.

Així, doncs, sento avui una veritable joia en reprendre la tasca interrompuda, i us prego a totes que seguïu llegint amb amor la vostra secció.

LA LLIÇÓ BEN APRESA

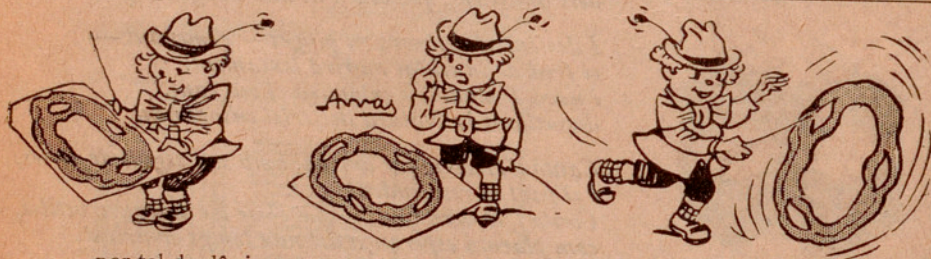
Asseguda davant del seu escriptori, resta capficada la petita Elena. El llibre obert damunt la taula li ofereix belles coses, mes la petita no comprèn gairebé res, i, cansada de servir en la memòria coses que no tenen per a ella el més petit interès i que més aviat l'enutgen, contrariada, se'n va a asseure's en un banc del jardí.

Al cap d'una estona s'adona d'un grandíols arbre que ombreja son seient i que, tot rublert de fruites, sembla convidar-la a menjar-ne. Tan belles són,

que la petita Elena, després de guaitar-les uns moments, decideix collir-ne i menjar-ne. Unes de roges, molt roges, criden la seva atenció; altres, grogues, d'un groc brillant, també l'interessen, i altres, en les quals el groc i el verd donen una bella nota de color, també l'atrauen. De totes cull, i de totes prova, i algunes li semblen veritables delícies, i, en canvi, en troba d'altres tan dures i aspres, que li és impossible menjar-les.

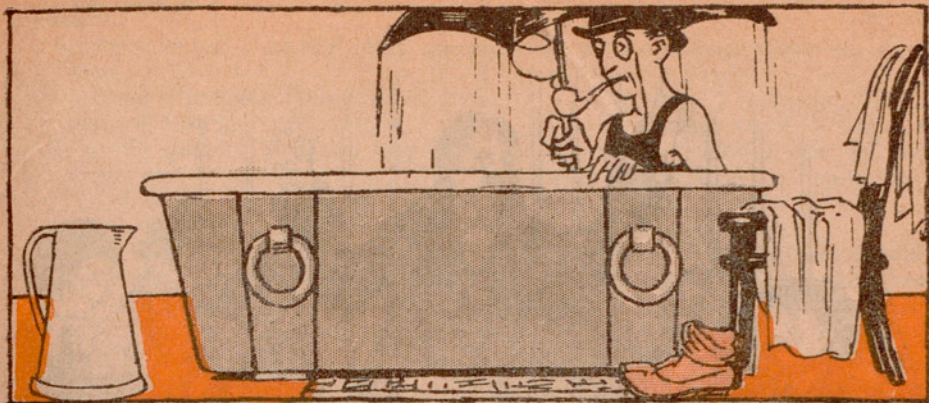
Aleshores la nena, que no té res de tonta, pensant, troba una certa analogia entre l'arbre i el llibre que havia deixat obert damunt el seu escriptori. El mateix que l'arbre, aquell llibre segurament li ofereix bells fruits. Alguns d'ells deuen ésser madurs, ja que ella, en tastar-los, els troba d'una sabor agradable, com és el llegir i comprendre ço llegit, llegir-ho amb fruïció i servar-ne un bon record. Altres, en canvi, cal deixar transcorrer més temps per tal que la llum s'hi vagi filtrant poc a poc, i aleshores comprendrà ella la bellesa i bondat dels fruits, que, com alguns de l'arbre, troba ara aspres i durs.

SOFIA CORTÉS

per tal de dû, i no cansar-se,

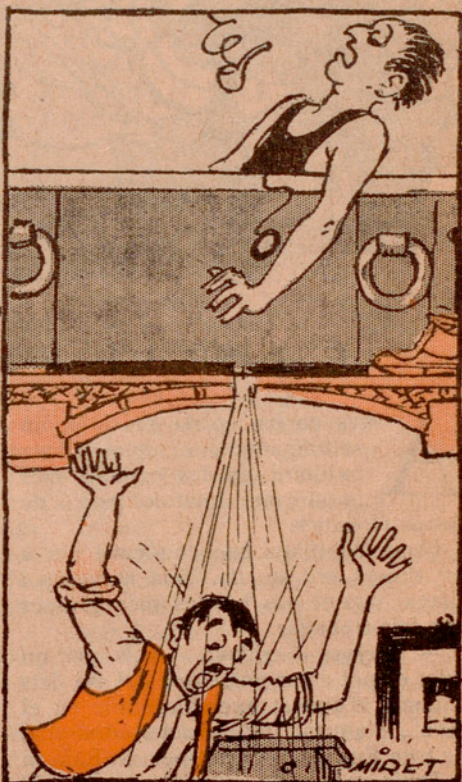
el tortell de Sant Antoni!

Forçat per una ordre facultativa, el senyor Sibeques pren cada dia un bany i una ruixa. (El metge, però, oblidà de marcar en la recepta la forma de practicar la cura sense que en sofrís per a res la clenxa, la cosa que en el món més estimava el senyor Sibeques).

Però veu's aquí que el senyor Mollet i Caldes, llogater del pis de sota, fa un forat al sostre per a clavar-hi un tac, car ha de penjar-hi una magnífica llàntia, comprada amb cupons del Colmado «La Verdad acrisolada», de Gràcia; tan a consciència que,

perforat el sostre, traspassà també la banyera i tot, rebent una ruixa al cap i... naturalment, sense el paraigua. El senyor Sibeques féu un ¡ai! estremidor... ¡tant, que hom pogué deduir que la barrina havia arribat més enllà del fons de la banyera.

ES RIFA UN LLEÓ

ANYS enrera corria pel món un saltimbanqui, el qual anava exhibint en les capitals més importants una col·lecció de lleons feréstecs.

Un dels mitjans que empleava per a fer diners era la rifa. Feia números i rifava una de les bèsties més grosses que feia treballar.

— Senyors — cridava, — sols per un ralet es pot ésser posseïdor del rei dels animals, d'aquest exemplar únic en el món... d'aquest lleó mascle, admiració de tota Europa... Caçat per un Rajà, a la Índia... aplaudit per l'emperador de la Xina i condecorat pel President de la República de Nicaragua amb la medalla d'honor... aquesta fera que veieu ara ajeguda als meus peus s'ha empassat ja tres domptadores, dos domptadors i un

espectador... El seu valor es incalculable... El preu del número són vint-i-cinc cèntims de pesseta... Qui no es gasta un miser ralet per a provar la seva sort...? Amb aquesta ínfima quantitat podeu ésser posseïdors de la fera més noble i més admirada del món enter... Amb un ral no compreu ni un lleó de cartró petit com una rata... I, comprant un número, podeu ésser propietaris d'un de carn i ossos, autèntic... Apa, senyors, afanyin-se, que no n'hi haurà per qui en voldrà...

— Xit... Xit... Doneu-me'n un, bon home, si us plau...

— Mestre: un altre cap aquí...

— Un cap aquí... Un altre cap allà... Aquí va el canvi... Dos més a aquell cantó...

I l'home, vinga vendre números. No

es cansava mai... mentre tenia compradors.

Quan s'acabava l'entusiasme, s'efectuava el sorteig.

— El número 10901... Cap i cua... Qui el té?

— Jo... Jo...

— Quina sort que ha tingut! Se'l felicita, senyor!... Prengui el lleó... Ja se'l pot endur. Aquí no s'enganya a ningú...

— Caram! Sí que estic de sort!... No m'ho pensava pas!... Però ara vostè em posa en un compromís.

— Per què?

— Perquè si fós un be o un gos, el podria lligar amb una corda i fer-lo seguir; però aquesta fera no serà de gaire confiança.

— No s'apuri per tan poca cosa. Jo, fent un sacrifici, perquè és vostè, l'hi vendré per cent duros — que val molt més — una petita gàbia i se'l podrà endur sense cap perill.

— I menja molt aquesta bestia?

— Poca cosa. Només una vedella amb suc cada dia o un moltó a la brasa a cada àpat. I per postres, un parell de colominets.

— Caram!... Caram!... Sí que surt cara de mantenir!...

— I ca!... Si pel mèrit que té no compon res... I, demés, figuri's que a vostè sols li costa un ral... Què vol més barat? Què vol comprar per un ral? Va a la plaça amb un ral i compra un tallet de butifarra; i jo li dono un lleó viu i sencer.

— Miri, miri, senyor *mussiú*. Com que em sembla que les dones de casa, quan em vegin arribar amb aquesta bestia, ens treuen a ella i a mi, valdria més que vostè se'l tornés a quedar i em donés el seu valor.

— El seu valor jo no l'hi puc donar, perquè si vostè tingués el seu valor no podria conviure amb la seva sogra...

— No vull dir la seva valentia, no. Vull dir les pessetes que val...

— Ah!... Aquestes tampoc les hi puc donar. Primerament perquè, com que en val moltes, no les tinc, i després, perquè aquesta bestia ni de franc la vull, puix tinc el pressentiment de que

se m'ha de menjar algun dia, com ha fet amb tants d'altres.

— No tingui por, home!... Vostè rail...

— Res...; que vostè ha tingut la sort de treure el lleó i que se l'emporta quan més aviat millor, puix, no essent meu, jo ja no el vull.

— És que jo tampoc...

— Res; que si vostè ara mateix no se l'emporta, jo, obrint la gàbia, estic en paus. Les desgràcies i responsabilitats van a càrrec de vostè. Tothom ja sap qui és l'amo del lleó.

L'afortunat posseïdor del número 10901 procura trobar una excusa i desapareix sense deixar rastre...

I l'intel·ligent domador de lleons feréstecs continuava seguint pobles i ciutats fent la mateixa maniobra i rifant sempre el mateix lleó mascle, amb igual resultat favorable als seus interessos.

Fins que un dia se li va acabar el bròquil i no li van quedar ganes de fer cap més rifa.

L'epíleg va passar a Mataró. Allà, el posseïdor del número premiat va voler el premi, davant l'admiració i espant del *mussiú*, qui li preguntà tot admirat:

— I què en farà vostè d'aquesta bestia? Miri que es molt dolenta i que menja molt.

— No hi fa pas res.

— I com se l'emportarà? Si no compra una bona gàbia, i una gàbia bona val molts duros... Oh! I en perill de que se li escapi i hi hagi una catàstrofe...

— No s'apuri per això!... Això rail...

— Sí que és valent vostè...

— Ca!... No senyor, no... Aquí mateix mataré d'un tret el lleó, sense tocar-lo de la gàbia on ara està. La carn i els ossos els deixaré per a vostè o per a les altres bèsties, perquè s'atipin. Jo no més vull la pell... Sóc pellaire, senyor. La curtiré, l'adobaré, i molt serà que alguna senyora capritxosa de Barcelona no me'n doni tres o quatre duros... Ja estic content!...

— ¡.....!

P. MAURÍ RIBAS

— Dispensa'm, noi. ¿Saps que em temo que el bitllet de cent pessetes que vaig deixar-te era fals?

— I has temut que podia delatar-te?... Fuig, home, fuig! No hi pensis més!

DEL MEU CARNET

COMUNENCÍS

ERA l'hora que el sol queia de ple damunt la terra, amarant-la de llum, quan jo passejava per la quietoia i senyorívola avinguda de Na Elisenda de Mòncada, delectant-me amb la contemplació dels nombrosos

i artístics xalets que enjoien aquell lloc, obirant les properes muntanyes vestides amb llurs gales de verdor envellutada i sentint l'alegroia xerradissa dels pardals novells que niaven per les teulades fistonejades.

Al fons i fent contrast amb la riquesa de tot aquell estol de cases, o, millor dit, d'estoigs senyorívols, hi sobre-

sortia amb elegant majestuositat l'antic i seriós Monestir de Pedralbes, despulrat de tot ornament, de tota mena de vanitat.

De tard en tard, el soroll del motor d'un *auto* trencava la quietud poètica del lloc.

Vaig interrompre el meu passeig per a esguardar, per entre les reixes d'un sumptuós xalet, el jardí que el voltava, on, en un *parterre*, hi havien unes roses enceses i cabdellades, que cridaren la meua atenció per ço boniques i tendres que eren.

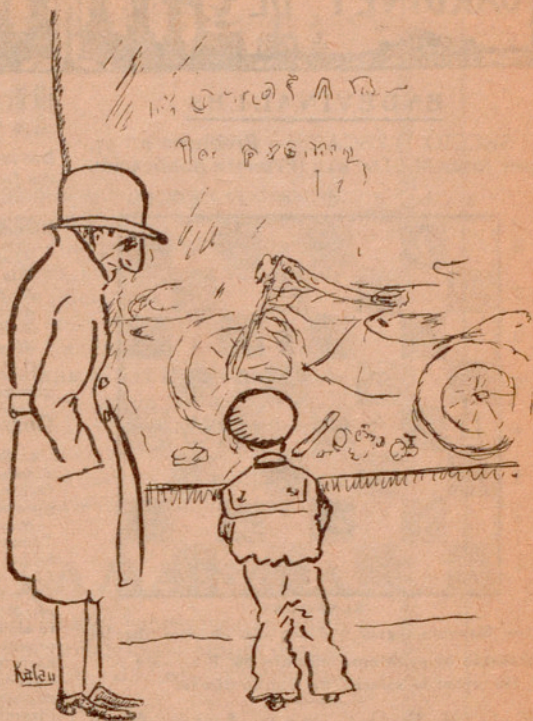
A son entorn hi volaven esbojarradament unes papallones d'ales pintades i gairebé transparents, mentre els contaven a cau d'orella tendres amoretes que les roses escoltaven colltorçades místicament, per efecte del sol xardorós d'aquella tarda de primavera.

Quan més distreta estava guaitant les flors, vaig sentir uns arpegis de piano executats per una mà molt destra, que em tregueren del meu èxtasi. Seguidament i després d'haver preludiat durant uns curts instants, arribà fins a mi, com un encís, la veu dolça, suau, afalagadora, d'una damisel·la qui cantava amb molt sentimentalisme, com una mena de plany, una cançó catalana molt coneguda per mi.

Bo i contenint la respiració per a no perdre cap mot, escoltava la dolcesa d'aquella veu que, sense ésser potent, tenia un no sé què d'atractivola, d'encisadora, sobretot en fer els creixents i decreixents, que contribuïen a donar més relleu artístic a la naturalitat amb què era cantada la cançó. Mentre, saborejava jo la inspirada poesia que deixondia en mi els més bells somnis del passat, les més gaies recordances d'un temps llunyà.

Callà la veu poc a poc, perdent-se

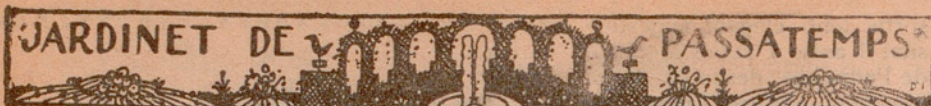
ELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Un *side-car*, vols?... Cah! No estan els temps per disbauxes! Si almenys fós un *side barato*!

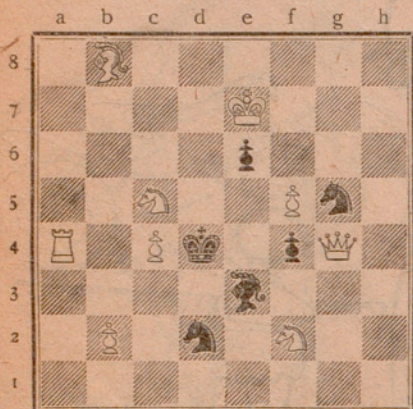
amb el ressò d'un tendre pianíssim, fugint enllà els darrers mots de la cançó que amb tanta dolcesa havia desgranat la damisel·la de la veu dolça i que a mi em tenia encisada per complet, mentre en el jardí les papallones seguien rumorejant tendres amoretes a les roses, que, colltorçades per la xardor, esperaven les fresques gotes d'aigua que el jardiner els donaria al capvespre, quan el sol s'hagués fos darrera la carena d'envel·lutades muntanyes, tot donant l'adéu a la terra... I potser aquelles mateixes roses moririen desfullades aquell jorn entre les mans de la damisel·la de la veu dolça que a mi m'havia encisat.

M.ª DOLORS DAUNIS PUIG

ENDEVINALLES

SECCIÓ D'ESCACS.— Problema n.º 57,
per JOSEP M.ª DALMAU (Primera publicació).

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema número 56: R b1-a2

Ha trobat la solució, En Roc de Girona.

R O M B O, per JULI MAS

.
. . .
. . .
. . .
. . .
. . .

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, accident orogràfic, eina, nom d'home, home cèlebre, adverbí de quantitat, vocal.

AMBIDEXTRE, per F. B. P.

1 2 3 4 5 Flor
5 4 3 2 1 Producte agrícola

TARGETA, per JORDI RALL

Arcadi Ferrés Llos

Barcelona

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el títol d'una drama català i el nom i cognom del seu autor.

JOC DE LLETRES, per ERREGÉS

— La mama ja s'ha 123456 de ço que tu haves de fer; fes que nò li vingui l'512436 de fer-te'n esment o sinó ja estàs llest.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al rombo: B, tro, Bruch, oca, h.

A la targeta: La Rosabel de les trenes d'or.

Al jeroglífic: Claudi.

Al logogrif: Atlla.

A l'endevinalla: El poll.

Als ambidextres: Nuri, Irun.

A la conversa: Isabel.

Correspondència de LA MAINADA

L. Sensada: Un altre dia seràs més sortós. — *Victor d'Amor:* D'acord en absolut. ¿No li vagaria qualsevol vespre, de set a vuit, passar per la Redacció? — *R.* Es rípiosa. — *J. Casassa:* Gràcies. — *Juventut:* A la pila! — *Sebastià Jordi:* No m'agraden prou. — *Jesús Moix:* Tampoc. — *Fivis:* Si tens constància, arribaràs a fer-ho bé! — *Tarrats Mayola:* Rebut l'original. Gràcies. — *Lluís Garriga:* L'assumpte és gastadíssim. — *Lluís Icart:* ¿On li hem de remetre ço que demana? — *Pargés:* N'aprofitaré un parell. — *J. Pont Greus:* Aprofitaré algun xistu. — *Josep Garcés:* Té tota la raó. Però els repartidors compraren pel seu compte aquests calendaris tan mal fets, sense consultar-nos-ho prèviament. Es degueren voler acomiadar dignament dels subscriptors als qui tan malament servien... — *Pinazo:* Utilitzarem el xistu. — *Andren Capó:* El dibuix no té prou fermesa, i l'escrit està ple d'errades ortogràfiques. ¿Per què no estudiar abans de voler escriure? — *J. Gual de Sojo:* Anirà. Ja ho crec! I a propòsit: saluda al teu pare i diga-li que tinc veritable pressa i necessitat de veure'l. Sóc a l'impremta, fixament, de sis a vuit cada vespre.

Salutacions a tots!

Els eixerits endevinaires

Han encertat algunes de les solucions a les endevinalles publicades en el **número 83**, els mainadistes: *Juventut*, Vicents Benasco, Joan Massanet, Joan S. Vives, R. Ribas, Pere Sentís, Ricard A., Antonieta Sala i Maria Ballester.

El trenca-closques n.º 13

Cap de les solucions que fins ara se'ns han tramés, és l'exacta. El company Berga ha demostrat que quan vol, ningú li endevina els seus trenca-closques. Per a satisfacció dels que han fracassat no endevinant-lo, la setmana entrant repetirem el dibuix conjuntament amb la solució.

EL SECRETARI

El nostre suplement

Juntament amb aquest número els mainadistes rebran el conte **EL BARRETINAIRE D'OLOT**, original de J. BERGA i BORX, amb coberta dibuixada per JOAN D'IVORI.

A. Artís, imp. - Vich, 16 - Tel. 1471 G. - Barcelona

Mainadistes!!

FÉIA molt temps que ens burxava el desig de poder-vos reunir a tots en unes festes periòdiques que ens permetessin conèixer els uns als altres i recollir les vostres impressions i les vostres iniciatives.

Avui l'idea ha pres cos i està en vies de realització. Ens hem posat d'acord amb la Direcció de la **Companyia Catalana d'Art Dramàtic CLARAMUNT-ADRIÀ**, que actua al teatre de la Comèdia, la xamosa sala d'espectacles situada al final del Passeig de Gràcia, i anem a donar-hi una sèrie de representacions teatrals per a infants, els dijous a la tarda, les quals es portaran a cap amb el nom de

Dijous de LA MAINADA

En aquests espectacles es representaran obres escrites exprofés per prestigiosos autors dramàtics de la nostra terra, i fins de festa que cridaran l'atenció dels concurrents.

Els subscriptors de LA MAINADA tindran entrada franca als espectacles, ja que per a ells especialment van a realitzar-se. Els seus acompanyants podran entrar-hi a preus reduïdíssims.

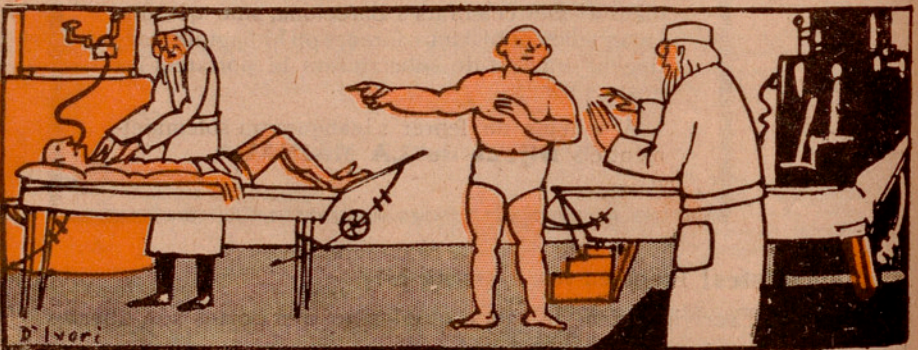
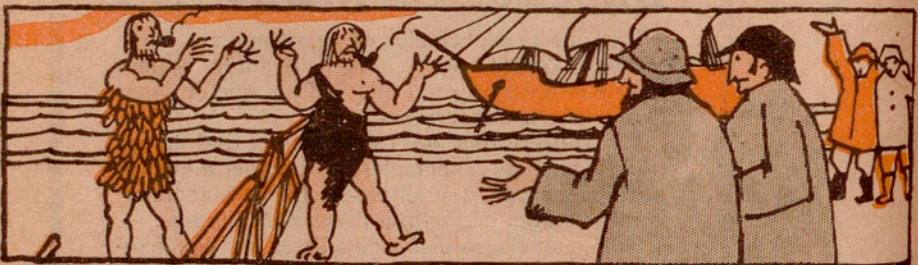
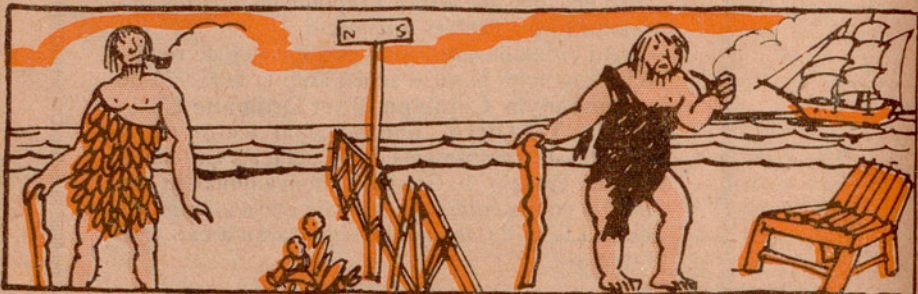
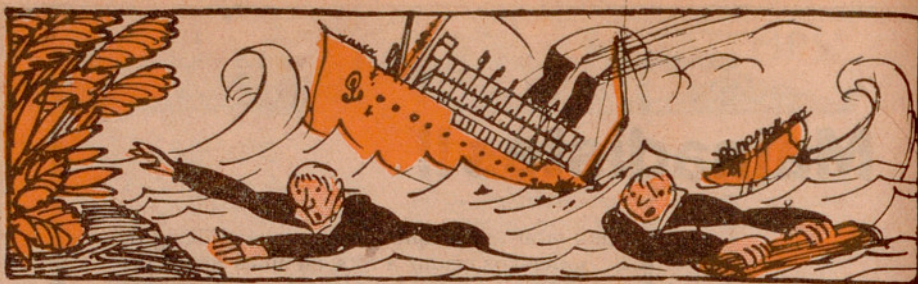
Si la cooperació dels mainadistes no ens manca, els nostres Espectacles no es reduiran solament a ésser celebrats a Barcelona, sinó que fins en aquelles poblacions foranes on hi hagi un contingent suficient de subscriptors hi portarem les nostres festes.

A mitjans de febrer s'inauguraran solemnement els **Dijous de LA MAINADA**.

Mainadistes! Prepareu-vos a assistir-hi!

Autors! Escriviu obres! Ja sabeu que les nostres portes són obertes a tothom!

Amics dels infants! No ens negueu la vostra col·laboració.

Dos anglesos, únics supervivents d'un naufragi, arribaren a una illa. Desgraciadament, no coneixent-se per no haver sigut mai presentats l'un a l'altre, vivia cadascú dels seus propis recursos, sense que, malgrat el seu bon cor, s'atreïssin a ajudar-se. Quan un dia volgué la sort que una barca pesquera arribant a l'illa, els seus tripulants trobessin als dos naufrages que, a força de no parlar, havien perdut la paraula. Després de molts experiments, recobren aquest do meravellós, la qual cosa permeté a un d'ells pregar al doctor que el presentés al seu company de desgràcia, a l'objecte de fer un degut compliment, com cal a tot anglès ben nat.